

De ærede Medlemmer Hr. J. P. Nielsen, Hr. Holger Andersen og Hr. Lageri var inde paa forskellige Spørgsmaal med Hensyn til Sønderjylland. Her skal jeg kun sige, navnlig til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, at nu kommer jo Spørgsmaalet om Fuldmægtigene til Behandling her i Rigsdagen; et Forslag er under Behandling i Landstinget, og det kommer forhaabentlig senere her til Folketinget. I øvrigt er det meget vanskeligt for det ærede Medlem og mig at diskutere her med flere Dages Mellemrum, thi mange af Uoverensstemmelserne mellem os skyldes, at der er Uoverensstemmelse i Udgangspunktet. Naar f. Eks. det ærede Medlem gaar ud fra som en Selvfølge, at det er meget let at statsansætte Fuldmægtige, ligesom man gør det i Tyskland, saa ser det ærede Medlem fuldstændig bort fra, at vi har en helt anden Ordning, nemlig den, at naar vi ansætter en Mand, faar han en saadan Løn, at han kan leve af den, medens man i Tyskland er gaaet den Vej, at han begynder med en meget lille Løn, nogle faa Hundrede Kroner eller ingenting, og saa arbejder sig op lidt efter lidt. Derfor kan man dér ganske anderledes tidligt gaa over til Statsansættelse, end vi kan, da vi maa have Lejlighed til at prøve dem. Men jeg tror, vi faar Lejlighed til at drøfte denne Sag nærmere i Udvalg, og saa gaar det nok.

Endvidere var man inde paa Spørgsmaalet om Tjenestefolk i Sønderjylland. Dette Spørgsmaal er meget vanskeligt at ordne; der maa paa den ene Side tages Hensyn til Arbejdsløsheden, paa den anden Side til, at vi nødig vil afspærre Grænsen mere end nødvendigt. Min Mening er nu at forhandle om Spørgsmaalet med de sønderjydske Rigsdagsmænd, og jeg haaber, vi vil kunne faa en tilfredsstillende Ordning.

Det ærede Medlem Hr. Lageri var ligesom det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen inde paa Homøopaterne derede og bemærkede specielt, at der var en Homøopat, som Justitsministeriet godt kunde have givet Bemyndigelse, da han var anbefalet af Sundhedsstyrelsens Formand dertil. Det overraskede mig noget, for jeg troede netop, at Justitsministeriet havde givet Bemyndigelse til alle dem, der var anbefalet af Sundhedsstyrelsens Formand. Det kom mig derfor noget overraskende, men jeg skal undersøge Spørgsmaalet.

Jeg kommer saa til det ærede Medlem Hr. Bresemann. Det ærede Medlem Hr. Bresemann var inde paa en meget

kraftig Omtale af mig og mente navnlig, at jeg havde optraadt paa en haanende Maade overfor ham, og at det var godt, om jeg lagde mig en anden Tone til, for man skulde ikke være haanende. Jeg maa dertil sige, at hvis det havde været Tilfældet, at jeg var optraadt haanende, vilde jeg selvfølgelig have gjort det ærede Medlem Hr. Bresemann min mest uforbeholdne Undskyldning, for det har absolut ikke været min Mening. Jeg har ikke nogen som helst Grund til at optræde paa den Maade overfor det ærede Medlem, saa hvis han skulde have faaet det Indtryk, vilde jeg gøre ham en uforbeholden Undskyldning. Men jeg tror, det er gaaet det ærede Medlem Hr. Bresemann overfor mig, ligesom det tidligere er gaaet mig overfor det ærede Medlem; han har sikkert ikke været til Stede, den Gang jeg holdt mit Foredrag, ligesom jeg ikke var til Stede, da det ærede Medlem Hr. Bresemann holdt sit Foredrag, og da jeg senere læste det, tænkte jeg ved mig selv: Det ærede Medlem Hr. Bresemann har været meget langt ude — jeg maa altsaa vise de Fejl, som han har gjort sig skyldig i. Ligesom jeg ikke var til Stede, da det ærede Medlem holdt sit Foredrag, saaledes gaar jeg altsaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Bresemann heller ikke var til Stede, da jeg holdt mit Foredrag, og derfor er det, han har faaet det Indtryk, at det var af en haanende Natur. Saaledes kommer det nemlig let til at se ud, naar man i en svøgende Form gør en Modstander opmærksom paa en hel Del Fejl, han har begaaet. Det ærede Medlem taler i sit Foredrag om, at Venstre svigtede sit Program, taler om, at han endelig efter nogle Maaneders, ja, Aars Forløb havde faaet et Svar fra Ministeriet, taler om, at nu endelig for nogle Dage siden har vi faaet Besked, taler om, at det, jeg har sagt, ikke har noget med Virkeligheden at gøre, og da jeg læste det, syntes jeg, det ærede Medlem Hr. Bresemann var noget stærk i sin Kritik, og jeg vilde derfor ogsaa overfor det ærede Medlem udtale min Anskuelse tydeligt og klart; jeg tror nemlig, at vi faar det letteste og bedste Forhold imellem os, naar vi udtaler os tydeligt og klart om Sagerne.

Det ærede Medlem Hr. Bresemann var saaledes inde paa, at det, jeg havde sagt, var fuldstændig forkert, og hans Argumentation var saa stærk i Realiteten — hvis da Realiteten var, saaledes som han selv angav —, at der ikke var nogen Grund for ham til at tage sin Tilflugt til andre Betragtninger. Det ærede Medlem oplyste